TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. birželio 15 d.*

Byloje C-264/04

dėl *Amtsgericht Breisach* (Vokietija) 2004 m. birželio 7 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. birželio 22 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Badischer Winzerkeller eG

prieš

Land Baden-Württemberg,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai S. von Bahr (pranešėjas) ir A. Borg Barthet,

* Proceso kalba: vokiečių.

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorė K. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. lapkričio 17 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Land Baden-Württemberg*, atstovaujamos K. Ehmann,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos A. Tiemann,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos H. Dossi,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos T. Nowakowski,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos L. Ström van Lier ir F. Hoffmeister,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyvos 69/335/EEB dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių (Pataisytas vertimas) (OL L 249, p. 25), iš dalies pakeistos 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB (OL L 156, p. 23, toliau – direktyva), 10 straipsnio c punkto ir 12 straipsnio aiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp kooperatyvo *Badischer Winzerkeller eG* (toliau – *Badischer Winzerkeller*) ir *Land Baden-Württemberg* dėl nekilnojamo turto registro įrašų keitimo apmokestinimo.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse išvardyti sandoriai, kurie apmokestinami arba gali būti apmokestinami kapitalo mokesčiu.

4 Pagal direktyvos 10 straipsnio formuluotę:

„Be kapitalo mokesčio, valstybės narės netaiko jokio kito mokesčio bendrovėms, firmoms, asociacijoms ar pelno siekiantiems juridiniams asmenims:

a) už 4 straipsnyje minimus sandorius;

b) už įnašus, paskolas arba teikiamas paslaugas, kurios yra 4 straipsnyje minimų sandorių dalis;

c) atliekant registraciją arba kitus formalumus, būtinus prieš pradedant verslą, kuriuos dėl savo teisinės formos gali privalėti atlikti bendrovė, firma, asociacija arba pelno siekiantis juridinis asmuo."

5 12 straipsnio 1 dalies b punkte patikslinama, kad nepaisant šios direktyvos 10 ir 11 straipsnių, valstybės narės gali taikyti perleidimo mokesčius, tarp jų – žemės registracijos mokesčius, už jų teritorijoje esančių įmonių arba nekilnojamojo turto perleidimą bendrovei, asociacijai arba pelno siekiančiam juridiniam asmeniui.

6 Pagal direktyvos 12 straipsnio 2 dalį 1 dalies b punkte minimi mokesčiai negali būti didesni už tuos, kurie taikomi panašiems sandoriams juos apmokestinančioje valstybėje narėje.

Nacionalinės teisės aktai

7 1994 m. gegužės 26 d. Įstatymo dėl nekilnojamo turto registro tvarkymo ir žemės registro (*Grundbuchordnung*) (BGBl. 1994 I, p. 1114) 82 straipsnis numato:

„Jeigu, atlikus teisių perleidimą, kuris nekilnojamo turto registre neregistruojamas, duomenys apie savininko registraciją jame nebėra tikslūs, *Grundbuchamt* (nekilnojamo turto registro tarnyba) privalo įpareigoti savininką arba testamento vykdytoją, kuriam pavesta administruoti nekilnojamą turtą, prašyti pakeisti nekilnojamo turto registro įrašus ir pateikti šiam registro įrašų pakeitimui reikalingus dokumentus."

8 1957 m. liepos 26 d. Federalinio įstatymo dėl mokesčių už ypatingosios teisenos aktus (Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit) (BGBl. 1957 I, p. 960, toliau – *Kostenordnung*) 60 straipsnio 1–4 dalys nurodo:

„1. Savininkų arba bendrasavininkų registracija apmokestinama visu tarifu.

2. Įregistruoto savininko sutuoktinio, sugyventinio arba palikuonių registracija apmokestinama per pusę sumažintu mokesčiu, net jeigu ši registracija įvyksta atskyrus bendrą turtą arba padalijus paveldėjimą arba jeigu šie asmenys registruojami atsiradus papildomam bendro nekilnojamojo turto bendrasavininkui; registracijos padalijus paveldimą turtą arba bendro turto atskyrimo atveju yra nesvarbu, kad paveldėtojai arba atskirto bendro turto perėmėjai anksčiau buvo įregistruoti nekilnojamojo turto registre.

3. Tokiu atveju, kai apmokestinama taikant 1 ir 2 dalis kartu, pirmiausia mokestis apskaičiuojamas visu tarifu visos vertės pagrindu; taip apskaičiuota suma yra per pusę sumažinama asmenims, kurių registracija pagal 2 dalį apmokestinama per pusę sumažintu mokesčiu.

4. Įregistruoto savininko paveldėtojų registracija neapmokestinama 1–3 straipsniuose numatytais mokesčiais, jeigu nekilnojamo turto registro tarnybai prašymas įregistruoti pateikiamas per dvejus metus nuo paveldėjimo teisės atsiradimo."

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

9 *Amtsgericht Breisach* nurodo, kad 1995 m. rugpjūčio 3 d. *Amtsgericht Freiburg* kooperatyvų registre buvo įregistruotas *Badischer Winzerkeller* ir kooperatyvo *Weinbau- und Vertriebsgenossenschaft Baden eG* in *Breisach am Rhein* (toliau – *Weinbau*) jungimasis (prijungimas).

10 *Amtsgericht Breisach* patikslino, kad *Weinbau* buvo įregistruota *Breisach* nekilnojamojo turto registre kaip keleto pastatų savininkė.

11 1997 m. birželio 10 d. *Grundbuchamt* (nekilnojamo turto registro tarnyba) pakeitė savininko vardą į *Badischer Winzerkeller*. Pagal *Kostenordnung* 19, 20 straipsnius ir

60 straipsnio 1 dalį už šį pakeitimą ji pareikalavo maždaug 5 100 eurų sumos apskaičiuotos nuo 3 400 000 eurų vertės nekilnojamo turto.

12 2001 m. kovo 19 d. laišku *Badischer Winzerkeller* pareiškė iš esmės direktyva pagrįstą ieškinį dėl reikalavimo sumokėti mokestį.

13 *Amtsgericht Breisach* mano, kad apmokestinimas, taikant *Kostenordnung* 60 straipsnį, iš esmės atitinka direktyvos 10 straipsnio c punkte numatytą draudimą kaip kitas formalumas, būtinas prieš pradedant veiklą, kurį dėl savo teisinės formos gali privalėti atlikti pelno siekiantis juridinis asmuo.

14 *Amtsgericht Breisach* nuomone, reikia išnagrinėti, ar šis mokestis, kaip mano kai kurie Vokietijos teismai, yra šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalies b ar c punktais leidžiamas perleidimo mokestis.

15 *Amtsgericht Breisach* atkreipia dėmesį į tai, kad jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, jog toks mokestis, koks numatytas *Kostenordnung* 60 straipsnyje, yra leidžiamas pagal direktyvos 12 straipsnio 1 dalyje numatytą leidimą nukrypti, jis taip pat turėtų, remdamasis šios direktyvos 12 straipsnio 2 dalimi, patikrinti, ar šis mokestis nėra didesnis nei mokesčiai, kurie taikomi panašiems sandoriams juos apmokestinančioje šalyje. Šiuo atžvilgiu *Amtsgericht Breisach* teigia, kad *Kostenordnung* 60 straipsnis nenumato su nekilnojamo turto registro įrašų keitimu susijusio mokesčio paveldėjimų atveju, kai prašymas dėl pakeitimo pateikiamas per dvejus metus nuo paveldėjimo teisės atsiradimo.

16 Remdamasis šiomis aplinkybėmis *Amtsgericht Breisach* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar 1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyva 69/335/EEB dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių (Pataisytas vertimas), iš dalies pakeista 1973 m. balandžio 9 d. Tarybos direktyva 73/79/EEB, keičiančia sumažinto kapitalo mokesčio tarifo, direktyvos dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių 7 straipsnio 1 dalies b punktu nustatyto tam tikram bendrovių pertvarkymui, taikymo sritį, 1973 m. balandžio 9 d. Tarybos direktyva 73/80/EEB dėl bendrų kapitalo mokesčių tarifų nustatymo, 1974 m. lapkričio 7 d. Tarybos direktyva 74/553/EEB, iš dalies keičiančia Direktyvos 69/335/EEB dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių 5 straipsnio 2 dalį, ir 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB, iš dalies keičiančia Direktyvą 69/335/EEB dėl netiesioginių pritraukto kapitalo mokesčių (toliau – direktyva), turi būti aiškinama taip, kad, nepaisant direktyvos 4 straipsnyje nurodytų sąlygų, jos 10 straipsnio c punkto draudimas taikomas visiems šiame punkte išvardytiems sandoriams?

2. Ar taikant direktyvą reikia skirti mokesčius nuo rinkliavų už valstybės institucijų paslaugas, ir todėl „mokesčiai" *Kostenordnung* prasme gali būti prilyginami perleidimo mokesčiams?

3. Jeigu Teisingumo Teismas į antrąjį klausimą atsakytų teigiamai, kiltų toks klausimas: ar direktyvos 12 straipsnio 2 dalies paskutinis sakinys turi būti aiškinamas taip, kad egzistuoja išimtis dėl to, kad, pavyzdžiui, *Kostenordnung* <...> 60 straipsnyje nėra numatytas mokestis už nekilnojamojo turto registro įrašų keitimą paveldėjimų atveju, kai prašymas dėl keitimo yra paduodamas per dvejus metus nuo paveldėjimo teisės atsiradimo?"

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

17 Savo pirmuoju klausimu nacionalinis teismas iš esmės klausia, ar apmokestinant įrašų nekilnojamojo turto registre keitimą dėl dviejų juridinių asmenų, kokie yra pagrindinėje byloje, jungimosi taikomas direktyvos 10 straipsnio c punkte numatytas draudimas.

18 Reikia priminti, kad ši nuostata valstybėms narėms, be kapitalo mokesčio, draudžia rinkti mokesčius atliekant registraciją arba kitus prieš pradedant veiklą būtinus formalumus, kuriuos dėl savo teisinės formos gali būti privaloma atlikti pelno siekiančiam juridiniam asmeniui.

19 Teisingumo Teismas jau turėjo galimybę patikslinti, kad direktyvos 10 straipsnio c punkte numatytas draudimas prisideda prie 10 straipsnio a ir b punktuose numatytų draudimų, kuriuose daroma nuoroda į direktyvos 4 straipsnyje numatytus atvejus (šiuo atžvilgiu žr. 1998 m. spalio 27 d. Sprendimo *AGAS*, C-152/97, Rink. p. I-6553, 21 punktą). Šis draudimas pateisinamas tuo, kad nors nagrinėjamais mokesčiais neapmokestinamas pats kapitalas, jais vis tiek apmokestinama dėl formalumų, susijusių su bendrovės teisine forma, t. y. įrankio, kuris naudojamas kapitalui pritraukti, tokiu būdu, kad jų palikimas gali taip pat pažeisti direktyvos siekiamus tikslus (1996 m. birželio 11 d. Sprendimas *Denkavit Internationaal ir kt.*, C-2/94, Rink. p. I-2827, 23 punktas ir minėto sprendimo *AGAS* 21 punktas).

20 Todėl tam, kad būtų galima įvertinti, ar tokiam mokesčiui, kuris nagrinėjamas pagrindinėje byloje, taikomas direktyvos 10 straipsnio c punkto draudimas, reikia nustatyti, ar šioje nuostatoje nurodytos sąlygos yra patenkintos.

21 Iš sprendimo dėl prašymo pateikti prejudicinį sprendimą matyti, kad *Badischer Winzerkeller* yra pelno siekiantis juridinis asmuo direktyvos 3 straipsnio 2 dalies prasme. Taigi šios direktyvos 10 straipsnio c punktas jam yra taikytinas.

22 Lieka išnagrinėti, ar mokestis pagrindinėje byloje yra surenkamas už registraciją, ar kitus formalumus, būtinus prieš pradedant veiklą, kuriuos dėl savo teisinės formos gali būti privaloma atlikti tokiam juridiniam asmeniui.

23 Kalbant apie tai, ar nekilnojamo turto registro įrašų keitimas pagrindinėje byloje yra pagrįstas *Badischer Winzerkeller* teisine forma, reikia pažymėti, kad šis pakeitimas patvirtina *Weinbau* nekilnojamo turto perdavimą *Badischer Winzerkeller*, o tai yra abiejų kooperatyvų jungimosi tiesioginė išdava. Taigi keitimas yra formalumas, kurį dėl savo teisinės formos turi atlikti bendrovė.

24 Tačiau neatrodo, kad nekilnojamo turto registro įrašų keitimas, griežtai vertinant, tokiam juridiniam asmeniui, šiuo atveju *Badischer Winzerkeller*, būtų būtinas formalumas prieš pradedant veiklą.

25 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, reikia nustatyti, ar nekilnojamo turto registro įrašų keitimas, t. y. formaliai nebūtina procedūra prieš atitinkamam juridiniam asmeniui pradedant vykdyti veiklą, yra papildoma šios veiklos vykdymo ir tęstinumo sąlyga (dėl kapitalo didinimo registracijos žr. 1997 m. gruodžio 2 d. Sprendimo *Fantask ir kt.*, C-188/95, Rink. p. I-6783, 22 punktą ir 1999 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Modelo*, vadinamo „*Modelo I*", C-56/98, Rink. p. I-6427, 25 punktą).

26 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, jog Teisingumo Teismas ne kartą konstatavo, kad kai juridinis asmuo atlieka įstatinio kapitalo padidinimo arba įstatų pakeitimo sandorį, toks sandoris pagal nacionalinę teisę būtinai turi būti formaliai teisiškai įtvirtintas; šis formalumas yra juridinio asmens veiklos vykdymo ir tęstinumo sąlyga (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Modelo I* 26 punktą; 2000 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Modelo*, vadinamo „*Modelo II*", C-19/99, Rink. p. I-7213, 26 punktą; 2000 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *IGI*, C-134/99, Rink. p. I-7717, 24 punktą; 2001 m. birželio 21 d. Sprendimo *SONAE*, C-206/99, Rink. p. I-4679, 30 punktą ir 2002 m. kovo 19 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-426/98, Rink. p. I-2793, 30 punktą).

27 Taip pat reikia įvertinti tokį sandorį, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, t. y. juridinio asmens nekilnojamojo turto įsigijimą jungimosi (prijungimo) būdu, dėl kurio pagal Vokietijos teisę reikia būtinai pakeisti nekilnojamo turto registro įrašus.

28 Iš to matyti, kad toks nekilnojamojo turto registro įrašų keitimo apmokestinimas, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, yra apmokestinimas atliekant išankstinį formalumą, kurį dėl savo teisinės formos gali privalėti atlikti pelno siekiantis juridinis asmuo.

29 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip: tokiam nekilnojamo turto registro įrašų keitimo apmokestinimui, kuris nagrinėjamas pagrindinėje byloje, iš esmės taikomas direktyvos 10 straipsnio c punkte numatytas draudimas.

Dėl antrojo ir trečiojo klausimų

30 Savo antruoju ir trečiuoju klausimais nacionalinis teismas iš esmės klausia, ar toks nekilnojamo turto registro įrašų keitimo apmokestinimas, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, gali būti, esant tam tikroms sąlygoms ir nukrypstant nuo direktyvos 10 straipsnio c punkto, laikomas šios direktyvos 12 straipsnyje leidžiamu perleidimo mokesčiu.

31 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad direktyvos 12 straipsnio 1 dalis nustato baigtinį kitų nei kapitalo mokestis mokesčių, kuriais, nukrypstant nuo tos pačios direktyvos 10 ir 11 straipsnių, gali būti apmokestinamos kapitalo bendrovės už pastarosiose nuostatose numatytus sandorius, sąrašą (šiuo atžvilgiu žr. 1988 m. vasario 2 d. Sprendimo *Dansk Sparinvest*, 36/86, Rink. p. 409, 9 punktą ir 1993 m. balandžio 20 d. Sprendimo *Ponente Carni ir Cispadana Costruzioni*, C-71/91 ir C-178/91, Rink. p. I-1915, 24 punktą).

32 Direktyvos 12 straipsnio 1 dalies b punkte numatyti perleidimo mokesčiai, remiantis bendrais ir objektyviais kriterijais, turi būti laikomi registracijos mokesčiais, kuriais apmokestinami kai kurie nekilnojamojo turto ar „komercinių fondų" perdavimo sandoriai (1997 m. gruodžio 11 d. Sprendimas *Immobiliare SIF*, C-42/96, Rink. p. I-7089, 34 punktas).

33 Ši nuostata neatskleidžia skirtumo tarp perleidimo mokesčių, kuriais gali apmokestinti valstybės narės. Apskritai ji valstybėms narėms, be kapitalo mokesčio, leidžia rinkti mokesčius, kurių apmokestinimo momentas yra objektyviai susijęs su nekilnojamojo turto arba „komercinių fondų" perdavimu (žr. minėto sprendimo *Immobiliare SIF* 35 punktą).

34 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas mokestis, apskaičiuojamas pagal bendrus ir objektyvius kriterijus, t. y. remiantis sprendimu dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pagal sandorio dalyko vertę, yra objektyviai susijęs su *Weinbau* nekilnojamo turto nuosavybės perdavimu *Badischer Winzerkeller*, t. y. antrajam jungiantis (prisijungiant) su pirmuoju.

35 Todėl iš to matyti, kad apmokestinimas tokiu mokesčiu, koks yra pagrindinėje byloje, yra apmokestinimas perleidimo mokesčiu pagal direktyvos 12 straipsnio 1 dalies b punktą.

36 Vis dėlto šis mokestis gali būti leidžiamas tik tokiu atveju, jeigu pagal direktyvos 12 straipsnio 2 dalį jis nėra didesnis už mokesčius, kurie taikomi panašiems sandoriams juos apmokestinančioje valstybėje narėje.

37 Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė, kad nacionalinės teisės aktai nenumato, esant tam tikroms sąlygoms, mokesčio, susijusio su nekilnojamo turto registro duomenų keitimu paveldėjimo atveju, kai prašymas pakeisti duomenis yra pateikiamas per dvejus metus nuo paveldėjimo teisės atsiradimo.

38 Tam, kad būtų galima nustatyti, ar paveldėjimo atvejis gali būti laikomas panašiu į tokį sandorį, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, reikia atsižvelgti į jo tikslus ir pasekmes.

39 Reikia konstatuoti, kad nekilnojamo turto perdavimas paveldėjimo būdu atsižvelgiant į jo tikslus ir pasekmes neturėtų būti prilyginamas tokiam sandoriui, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, susijusiam su nekilnojamo turto perdavimu dėl dviejų ūkio subjektų jungimosi.

40 Be to, tai, kad nacionalinės teisės aktuose nenumatytas apmokestinimas mokesčiu arba numatytas sumažintas mokestis už kai kuriuos sandorius, pavyzdžiui, paveldėjimo, nebūtinai reiškia, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamam sandoriui taikytinas mokestis nėra suderinamas su direktyvos 12 straipsnio 2 dalimi.

41 Tokią išvadą galima padaryti tik visapusiškai vertinant mokesčius, kuriais apmokestinami sandoriai, pagal savo tikslus ir pasekmes panašūs į pagrindinėje byloje nagrinėjamą sandorį, t. y. vieno kooperatyvo nekilnojamo turto perdavimas kitam dėl jų jungimosi.

42 Šis vertinimas turi būti atliktas remiantis pagrindinės bylos faktinėmis aplinkybėmis ir reikalauja nacionalinės teisės aiškinimo.

43 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad vykstant EB 234 straipsnyje įtvirtintai procedūrai, kuri pagrįsta aiškiu funkcijų tarp nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo atskyrimu, nacionalinės teisės ir bet koks faktinių aplinkybių vertinimas priklauso nacionalinio teismo kompetencijai (šiuo klausimu žr. 1999 m. birželio 17 d. Sprendimo *Piaggio*, C-295/97, Rink. p. I-3735, 29 punktą; 1999 m. spalio 5 d.

Sprendimų *Lirussi ir Bizzaro*, C-175/98 ir C-177/98, Rink. p. I-6881, 37 punktą ir 2003 m. gegužės 15 d. Sprendimo *RAR*, C-282/00, Rink. p. I-4741, 46 punktą).

44 Todėl nacionalinis teismas turi patikrinti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamas mokestis yra didesnis už tuos, kurie taikomi panašiems sandoriams juos apmokestinančioje valstybėje narėje.

45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį ir trečiąjį klausimus reikia atsakyti taip, kad toks mokestis, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, nukrypstant nuo direktyvos 10 straipsnio c punkto, gali būti laikomas direktyvos 12 straipsnio 1 dalies b punktu leidžiamu perleidimo mokesčiu su sąlyga, kad jis nėra didesnis už tuos, kurie taikomi panašiems sandoriams juos apmokestinančioje valstybėje narėje. Nacionalinis teismas turi patikrinti, ar šis mokestis yra suderinamas su direktyvos 12 straipsnio 2 dalies nuostatomis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Tokiam nekilnojamo turto registro įrašų keitimo apmokestinimui, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, iš esmės taikomas 1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyvos 69/335/EEB dėl netiesioginių pritraukto kapitalo**

mokesčių (Pataisytas vertimas), iš dalies pakeistos 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB, 10 straipsnio c punkte numatytas draudimas.

2. **Toks mokestis, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, nukrypstant nuo Direktyvos 69/335, iš dalies pakeistos Direktyva 85/303, 10 straipsnio c punkto, gali būti laikomas Direktyvos 69/335, iš dalies pakeistos Direktyva 85/303, 12 straipsnio 1 dalies b punktu leidžiamu perleidimo mokesčiu su sąlyga, kad jis nėra didesnis už tuos, kurie taikomi panašiems sandoriams juos apmokestinančioje valstybėje narėje.**

Nacionalinis teismas turi patikrinti, ar šis mokestis yra suderinamas su Direktyvos 69/335, iš dalies pakeistos Direktyva 85/303, 12 straipsnio 2 dalies nuostatomis.

Parašai.